

॥ अथ श्रीसार्वांसच्चरीत ॥ अध्याय २२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीसरस्वत्यै नमः ॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥ श्रीकुलदेवतायै नमः ॥
श्रीसीतारामचंद्राभ्यो नमः ॥ श्रीसद्गुरुसार्वांनाथाय नमः ॥ जय सद्गुरु आनंदघना । ज्ञानस्वरूपा
परमपावना । जयजयाजी भवभय-निकंदना । कलिमल दहना परिपुर्णा ॥१॥ तूं आनंदसागर
तुजेर । येतात संकशटां अरिशटां साबार । तांचेरूय तूंच घालता आवर । करात कृपा ह्या
भक्ताचेर ॥२॥ काळखांतलो जो सोरोप । तोच उजवाडांत दोर आपोआप । काळोख आनी उजवाड स्वरूप ।
दोगांचोय जनक तूंच एक ॥३॥ निर्मातो सर्पाकार वृत्तीचो । तिकाच दिता आकार दोरेचो । तूंच निर्मातो भिरांतीचो ।
निवारपीय तूंच अखेरेक ॥४॥ आदीं जेन्ना पूर्ण आदार । ना सोरोप ना दोर । मनाचे चंचलतायेक नासता थार ।
जातलो तूंच निराकार ताचोय ॥५॥ फुडें निराकाराचो आकार । तोय उजवाड काळखाचो भार । तातूंतल्यान
भासपाक लागलो विखार । कारण तूंच त्या भासाकूऱ्य ॥६॥ असो दृश्य अदृश्य भाव । हो तुजे वृत्तीचे खोसयेचो
प्रभाव । भावा अभावा विरयत सभाव । लागना थाव कोणाकूच ॥७॥ असल्या खातीर स्तब्ध जाले कान । पूर्ण
मुखांत केल्यार पसून स्तवन । हेरांकूय नासता वास्तव रुपाची जाण । कोण हांव तें जाणपाक ॥८॥ बाबा तुमच्या
स्वरूपदर्शना । बगर रुचना कांयच मना । दिसता हाडचें तेंच ध्याना । दवरचें दोळ्यां मुखार ॥९॥ फकत शुद्धज्ञानमुर्ती ।
जावपाक उपाट सौख्यपुर्ती । ना तुमच्या चरणां सारकी । सुवात दुसरी आमकां आनीक ॥१०॥ कितें ती तुमची

१. कलियुगांतल्यो दुश्ट वान्सा. २. सोरोप.

सदांची बसकण । भक्त दर्शनाक येतात धांवून । मस्तक चरणांचेर दवरून । सूख लुटात प्रेमान ॥११॥ तोय तुमचे
 पांय कसो । बियेचो चंद्र जसो । पांयांचो आखाणो कवळटा तसो । उमळशीक दर्शनाची करता पूर्ण ॥१२॥ कृष्ण
 पक्षाची पंदरावी तीथ । उमाशेची काळखी रात । सरतकूच चंद्रदर्शनाची आस्त । उपरासता मनांत सगल्यांच्या ॥१३॥
 सोंपतकूच रात वद्य पक्षाची । आस जाता चंद्रदर्शनाची । अस्तंत दिशेक नदर सगल्यांची । लागता सोंदूक
 मळबांत ॥१४॥ ती आपल्या भक्तांची इत्सा । आपल्या पांयां कडेनूच पूर्ण करता । दावे जांगेर उजवो पांय
 दवरता । तरा ही आगळी बसपाची ॥१५॥ दावो हात तर्जनी, मदलें बोट । रुंद करून जो आखाणो धरीत । उजव्या
 पांयाच्या आखाण्या लार्णीच । दिसतालो नखचंद्र कसो बियेचो ॥१६॥ दर्शनाची उमळशीक खर । हरणी मळबांत
 दिसना कोर । शाणो मागीर ह्या बोटां मुखार । लावन नदर म्हणटालो ॥१७॥ पळळ्यात आतां ह्या बोटां मदल्यान ।
 मुखार जातलें चंद्रदर्शन । कोर जरी ती आसली लहान । लागता दिसपाक थंयच्यान ॥१८॥ धन्य आखाण्याचें
 महिमान । वेणीमाधवान आपूण जावन । गंगा यमुना प्रकट करून । केलो तृप्त गणुदासाक ॥१९॥ प्रयागतिर्थार
 घेवचें न्हाण । अशें मागलें जेन्ना आज्ञापन । “म्हज्या ह्या आखाण्याकूच प्रयाग मान । मार बूड थंयसरूच” ॥२०॥
 अशें सांगतकूच बाबांनी । दवरलें चरणांचेर माथें दासगणूनी । गंगा यमुना जावन प्रकट दोगांयनी । दिलें दर्शन तांकां
 थंयच ॥२१॥ अशा त्या प्रसंगाचेर । दासगणूंचे पद तें सुंदर । “अगाध शक्त अघटीत लिला” हाचेर । श्रवणतत्पर
 जरी श्रोते ॥२२॥ साईंचरिताच्या चवथ्या अध्यायांत । दासगणू स्वता तें गायतात । श्रोते परत जर तें वाचीत ।
 कळटली परतूय ती नवलाय ॥२३॥ म्हणुनूच शाखा-चंद्रन्याय । आखाण्यार तर्जनी मध्यमा दोनूय । दवरून
 दाखयता साईमाय । सोंपो उपाय आपल्या भक्तांक ॥२४॥ म्हणटाले जावन निरभिमान । सगले कडेन बागयात
 श्रीसाईंचरिताच्या अध्यायांत ॥२५॥

मान । करात एका आखाण्याचें ध्यान । साधन सोंपें भक्तीचें ॥२५॥ आतां आदलें कथा आख्यान । जालें भक्तांक
अनुग्रह कथन । फुडलें अपूर्व चरित्रश्वरण । ध्यान दिवन आयकात ॥२६॥ शिरडी जालें पुण्यक्षेत्र । बाबांक लागून तें
चड पवित्र । गर्दीं जाताली दीसरात । येताले 'सत्पात्र पुण्यार्थी ॥२७॥ धाय दिशांक जांची साक्ष । पटली प्रत्यक्ष वा
अप्रत्यक्ष । साईच्या रूपांत हो कल्पवृक्ष । अवतरलो शिरडींत साक्षात ॥२८॥ गरिबांक तशेच गिरेस्तांक । पळयत
एकेच नदरेन सगल्यांक । दाखोवन कसलीय गूढ देख । करीत भक्तकल्याण ॥२९॥ कितली ती अमर्याद प्रेमलठाय ।
सैमीक ज्ञानसंपन्नताय । तितलीच आत्यंतीक सर्वात्मभावताय । धन्य अणभव दिवपी भाग्याचो ॥३०॥ केन्ना दृढ
मौन धारण । हेंच जांचें ब्रह्मव्याख्यान । केन्ना चैतन्य -आनंदघन । भक्तांचे गर्देंत सदैव ॥३१॥ केन्ना गुढान
उलोवप । केन्ना फकांड विनोद करप । केन्ना दुबावीपण सोडून दिवप । तिडकप तांचें चलतालें ॥३२॥ केन्ना
भावार्थ केन्ना विवेक । केन्ना उकतें निश्चयात्मक । अशे अनेकांक अनेक । करताले उपदेश श्रीसाई ॥३३॥ अशें हें
साईसमर्थांचें आचरण । मन बुद्धी वाचा हांचे तांकी पलतडीन । गूढ करणी येनासली कळून । अनिर्जीत
अचकीत ॥३४॥ इत्सा भागना मूख पळोवन । इत्सा भागना फकत उलोवन । इत्सा भागना खबरो आयकून ।
खुशालकाय इतली मनाक ॥३५॥ जमतल्यो पावसाच्यो सरी मेजपाक । जमतलो बांदपाक वारो 'मोटेक । मात ह्या
साईच्या चमत्कारांक । कोण मेजपी मेजतलो ॥३६॥ आसू, आतां फुडली कथा । साईची भक्त रक्षणाची चिंता ।
तशीच कठीण प्रसंगार निवारकता । आयकात स्वस्थ चित्तान ॥३७॥ कशें भक्तांचें संकश्ट वळखून । दिताले धीर तें
वेळारूच टाळून । आपल्या चरणीं स्थीर करून । करीत कल्याण सर्वदा ॥३८॥ ह्या अर्थाची दंतकथा एक । दितली

१. आटर करपाक, दान करपाक योग्य. २. बांयंतल्यान उदक काढपाचे पात्र. ३. हुसको.

खोशी आयकुपाक इत्सुकाक । वाडयतली साईं सांगात सुखाक । वाडटली श्रद्धा भाविकांची ॥३९॥ आसूं गरीब
 दुखवी कश्टी । वाडटली साईंकथेची गोडी । जपतकूच साईनाम हरू घर्दी । दाखयतले तांकां पलतड श्रीसाई ॥४०॥
 काकासाहेब मिरीकर । राबितो शार तांचें अहमदनगर । पदवी तांकां सरदार । मेलिल्ली सरकारी पांवड्यार ॥४१॥
 पुतूय कर्तव्यतत्पर । कोपरगांवचो मामलेतदार । आसतना चिथळीचे भोंवडेर । आयलो दर्शनाक शिरडींत ॥४२॥
 बसले वचून मशिदींत । चरणीं मस्तक दवरीत । खबर खुशाली विचारीत । चलल्यो तांच्यो गजाली ॥४३॥ आसली
 थंय मंडळी बरीच । माधवरावूय आसले लागींच । कथामृताची गोडी आगळीच । लक्ष दिवप्यांनी चाखची ॥४४॥
 कशी भावी संकश्ट सुचना । उपायां सयत तिची निवारणा । करून राखताले भक्तजनां । अघटीत घटना
 बाबांची ॥४५॥ बाबांनी जेना मिरीकरांक । विचारलो पलऱ्यात प्रस्न एक । “अहो ती आमची द्वारकामाय । आसा
 व्हय खबर तुमका” ॥४६॥ बालासाहेबांक हाचो कांयच । उलगडो जालोना कसोच । स्पष्ट केलें तेना बाबांनीच ।
 म्हणले “द्वारकामाय ती हीच ॥४७॥ हीच आमची द्वारकामाता । मशिदींत जो हे बसतां । दिता ताका ती निर्भयता ।
 उरना भिरांत हुसक्याची ॥४८॥ व्हड कृपाळू ही मशीदमाय । भोळ्या भाविकांची ही आवय । पडल्यार संकश्टांत
 कोणूय कसोय । करतली ही राखण जाग्यारूच ॥४९॥ एकदां जो भितर बसलो । जालो तो पूर्ण संकश्ट मेकलो ।
 सावळें जो हिचे न्हिदलो । सूख ताका सुखासनाचें ॥५०॥ द्वारका द्वारावती ती हीच” । बाबांनी बिबूत दितकूच ।
 अभय हात मस्तकार दवरतकूच । उठले मिरीकर वचपाक ॥५१॥ आनीक दिसलें बाबांच्या मनाक । प्रस्न विचारचो
 मिरीकरांक । वळखता व्हय तूं त्या लांब “बावाक । आनी ताचे नवलायेक ॥५२॥ मागीर मूठ वळून दावो हात ।

१. दर खिणाक. २. माधवराव देशपांडे वा बाबांचे शामा. ३. हीच मशीद. ४. सोरोप. ५. तपस्वी.

॥ अध्याय २२ ॥

कोंपरा कडेन उजव्या हातांत । धरून घुँडायत तोंडान म्हणीत । “आसता असो तो भिरांकूळ ॥५३॥ पूण कापाझदाद ना तितली ताची । आमी लेकरां द्वारकामायचीं । कोणाक कळची ना करामत तिची । पळोवर्चे कवतूक मोन्यांनी ॥५४॥ राखण आसतना द्वारकामायची । भिरांत कसली लांब बावाची । तारप्या मुखार गती मारप्याची । नासता व्हड केन्नाच” ॥५५॥ ह्याच प्रसंगार हो खुलासो । बाबांनी कित्याक करचो असो । मिरीकरां कडेन संबंद कसो । लागली उमळशीक सगल्यांक ॥५६॥ बाबांक विचारपाचो नासलो धीर । तशेंच दवरून माथें चरणांचेर । चिथळीक वचपाक जालो उशीर । म्हणून देंवले मिरीकर ॥५७॥ आसले माधवराव वांगडाक । दोगूय मंटपा भायर पावपाक । “यो खीणभर” म्हणून माधवरावांक । आपयलो परत बाबांनी ॥५८॥ म्हणलें “शामा तूंय तयारी कर । वचपाक तांचे बरोबर । चिथळीची एक पासय मार । जातली मनरिजवण तुजीय ॥५९॥ तत्काळ शामा सक्यल देंवलो । मिरीकरां सरेन आयलो । म्हणलें आपुण्य येतलों । तुमचे वांगडा चिथळीक ॥६०॥ रोखडोच घरा वचून येतां । खबर घरच्यांक कळीत करतां । बाबा म्हाका वच म्हणटा । चिथळीक तुमच्या सांगातान ॥६१॥ तेन्ना म्हणपाक लागले मिरीकर । चिथळी बरेंच पयसुल्लें अंतर । तितले पयस पावता म्हणसर । त्रास फुकट्ये जातले तुमकां ॥६२॥ माधवराव परत आयले । जें जालें तें बाबांक सांगलें । बाबांनी म्हणलें “बरें जालें । लुकसाण आमचें कितें जातलें ॥६३॥ मंत्र तीर्थ ब्राह्मण देव । भविश्यकार वैज काय गुरुराव । हांचे कडेन जसो भाव । तशीच उत्पत्ती फळाची ॥६४॥ आमी चिंतचें सदांच हीत । सांगचो अर्थ विहीत । आसत जशें जाच्या कर्मात । घडटलें तशेंच

१. शिरडीच्यान तेरा मैल पयस आशिल्लो गांव. २. योग्य. ३. श्रीसार्वांसच्चरीत। ४. श्रीसार्वांसच्चरीत। ५. श्रीसार्वांसच्चरीत। ६. श्रीसार्वांसच्चरीत। ७. श्रीसार्वांसच्चरीत। ८. श्रीसार्वांसच्चरीत। ९. श्रीसार्वांसच्चरीत। १०. श्रीसार्वांसच्चरीत। ११. श्रीसार्वांसच्चरीत। १२. श्रीसार्वांसच्चरीत। १३. श्रीसार्वांसच्चरीत। १४. श्रीसार्वांसच्चरीत। १५. श्रीसार्वांसच्चरीत। १६. श्रीसार्वांसच्चरीत। १७. श्रीसार्वांसच्चरीत। १८. श्रीसार्वांसच्चरीत। १९. श्रीसार्वांसच्चरीत। २०. श्रीसार्वांसच्चरीत। २१. श्रीसार्वांसच्चरीत। २२. श्रीसार्वांसच्चरीत। २३. श्रीसार्वांसच्चरीत।

खात्रेन” ॥६५॥ इतल्यान मिरीकर दुबावले । मानूंक जाय बाबांनी सांगिल्ले । माधवरावांक हळूच खुणायले । वचुया म्हणले चिथळीक ॥६६॥ मागीर तांणी म्हणले राव येतां । बाबांची परत आज्ञा घेतां । वच म्हणल्यार रोखडोच येतां । मातशी वाट पळ्यात ॥६७॥ येतालों तेन्ना तुमी नाका म्हणले । बाबांनीय म्हणले बरें जाले । आमचें किंतें लुकसाण जातले । ओगी बसयलो म्हाका ॥६८॥ आतां परत विचारून येतां । चल म्हणल्यार रोखडोच येतां । ते सांगतले तशेंच करतां । दास हांव तांचे आज्ञेचो ॥६९॥ मागीर गेले बाबांक सांगपाक । म्हणले मिरीकर आपयतात । चिथळीक वांगडा येवपाक सांगतात । आज्ञा तुमची मागतात ॥७०॥ ताचेर सांगणे पडले साईचे । ‘बरें तो व्हरता तर तुवें वच्चे । द्वारकामाय नांव हिचे । घालयत कशी उतर फुकट ॥७१॥ आई ती आई भोव मायाळू । भुरग्यां विशीं भोव दयाळू । मात भुरगींच जायत जर ‘टवाळू । सांबाळ कशी ती करतली’ ॥७२॥ मागीर वंदून श्रीचरणांक । माधवराव सरले भायर वचपाक । मिरीकरांची नदर तांचेच वाटेक । येनाच फुडे टांगो सोडलो ॥७३॥ गेले दोगूय चिथळीक । चवकशेंत कळले अॅफिसाचे लोक । येवपाचे ते पावलेनात येवपाक । तशे ते बसले सुसेगाद ॥७४॥ थंयच्या मारुतीच्या देवळांत । लोकांक राबित्याक दीत । दोगूय मागीर ते पासत । वचपाक गेले थंयसर ॥७५॥ एक पार जाल्ली रात । बसून दोगूय हांतरुणांत । दिव्याच्या मंद उजवाडांत । गजाली तांच्यो चलताल्यो ॥७६॥ थंयच आसले एक दिसाळे । मिरीकर उगडून वाचपाक लागले । वाचपांत ते गुल्ल जाले । घडले अजाप विचित्र ॥७७॥ नासतना कोणाच्या ध्यानांमनां । अचकीत एक सोरोप तेन्ना । खंयच्यान आयलो कोण

१. श्रद्धा नाशल्ला।

जाणा । रावलो निवर्णे करून ॥७८॥ मिरीकराचे कमरेचेर । आसलो उपरण्याचो पदर । त्या मोवशार आसनाचेर ।
 बसलो भंया विरयत ॥७९॥ हळूहळू येतालो तेना भितर । जातालो आवाज सर्र सर्र । पूण आयलो ना कोणाक त्या
 वेळार । दुबाव अशे तरेन सोरपाचो ॥८०॥ इतलो भिरांकूळ जरी प्रसंग । मिरीकर दिसाळ्यांत दंग । तरीय पटटेवाल्याचें
 अंतरंग । व्हांवयले लहारांचेर कल्पनेच्या ॥८१॥ येता आवाज तो खंयच्यान । कोण करता कसल्या कारणान ।
 पळयलें सगल्याक दिवो धरून । जाल्यार दिसलो लंबुम्हाराज ॥८२॥ पळयनाच फुडे तो थरथरलो । सोरोप सोरोप
 म्हणून आइडलो । मिरीकरांचो धिरूच सुटलो । सुटलें कांपरे आंगभर ॥८३॥ शामरावूय अजापले । म्हणलें बाबा हें
 कितें केलें । नसतें विघ्न खंयच्यान धाडलें । आतां सुटावें करूंक जाय ॥८४॥ मागीर पळोवन ती अवस्था । जाच्या
 जें जें लागलें हाता । धांवले तें तें घेवन 'तत्वतां । करिनासतना आवाज पावलांचो ॥८५॥ तसो तो सोरोप कमरे पोंदा ।
 पळयलो हळू हळू सरकतना । सोरोप कसलो, प्रत्यक्ष संकश्ट तेना । येता कशें दिसलें ॥८६॥ पळयतां पळयतां तें
 गिराण सुटलें । दांडे आदींच आसले उखलिल्ले । धडाधड ते सोरपाचेर पडले । जाले कुडके ताचे थंयच ॥८७॥ अशें
 संकश्ट टळलें । पळोवन मिरीकरांक भरून आयलें । प्रेम तांचें बाबां वयलें । वाडलें आनीक पटीनी ॥८८॥ अशें
 अरिश्ट पयसावलें । प्रेम दोळ्यांतल्यान व्हांवपाक लागलें । बाबांनीच तें पयस केलें । खात्री तांची जाली
 ठाम ॥८९॥ कशें हें गंडांतर चुकलें । बाबांनी वेळारूच कशें सुचयलें । नाका म्हणटना टांग्यांत बसयले । धाडले
 शामरावांक आदाराक ॥९०॥ कितली ही दया पोटांत । कितलें तेज तांच्या अंतर्ज्ञानांत । वळखून फुडलो प्रसंग

१. ताकातकन. २. जिवा वघला काळ.

॥श्रीसार्वसच्चरित॥

EEEEEEEEE.....||अध्याय २२ || EEEEEE.....

खिणांत । केलो उपायूय तांणीच ॥११॥ म्हातम्य दर्शनाचें दाखयलें । महत्व मशिदीचें पटयलें । आपलेंय प्रेम
दाखोवन दिलें । आगळे आपले लिलेन ॥१२॥ एकदां एक भविश्यकार व्हडले । नांव तांचें नाना डेंगळे । श्रीमंत
बुद्टीं कडेन आसले । म्हणलें तांकां तें आयकात ॥१३॥ सामको अशूभ आयचो वार । येवं येता संकश्ट तुमचेर ।
मनांत मात धरात धीर । आसचे सादूर इतलेंच ॥१४॥ डेंगळ्यांनी अशें सांगतकूच । बापूसाहेब अस्वस्थ सामकेच ।
दिसूयभर त्या हुसक्यांतूच । उरले ते पूर्ण घुसपून ॥१५॥ फुडें मागीर सदांच्या वेळार । मंडळी जमली मशिदी भितर ।
बापूसाहेब, नाना मेळून 'बरोबर । बसले वचून बाबां कडेन ॥१६॥ रोखडेंच बाबांनी विचारलें बुद्टींक । ‘कितें हे
नाना सोदताले सांगपाक । ते कितें तुका पळयताले मारपाक । भियेनात म्हूण आमी असल्यांक ॥१७॥ पळोवया
कसो मारता तो मार । खुशाल तांकां दी उत्तर’ । आसूं, अशें जातकर । पळयात फुडलो चमत्कार ॥१८॥ सांजवेळार
भायले वटेन । बापूसाहेब शौचाक म्हणून । गेल्ले आसतना थंयसर । आयलो एक सोरोप ॥१९॥ पळोवन तें विघ्न
भयंकर । बापूसाहेब आयले थंयच्यान भायर । शिपाय तांचो त्या वेळार । म्हणपाक लागलो मारुया ताका ॥१००॥
गेलो फातर उखलपाक । आडायत ताका बापूसाहेब । हाड म्हणलें बडी एक । गडबड बरी नह्य अशा वेळार ॥१०१॥
शिपाय जो गेलो बडये खातीर । सोरोप चडपाक लागलो वणटीर । तोल वचून पडलो जमनीर । गेलो बिळांत
रोखडोच ॥१०२॥ थंयच्यान मागीर तो गेलो पळून । मारपाक ना उरलें कारण । जालें बाबांच्या उतरांचें स्मरण ।
संकश्ट निवारण अभयत्र ॥१०३॥ आसूं, हो साईसमागम सुवाळो । भाग्यवंत जाणें दोळ्यांनी पळयलो । खुबूच तो

१. सगले, सांगातान .

EEEEEE.....||श्रीसाईसच्चरीता||EEEEEE.....

॥ अध्याय २२ ॥

आगळोवेगळो । विसरूंक शकचो ना तो केन्नाच ॥१०४॥ अशे कितलेशेच अणभव । दाखोवन वाडयलो भक्तांचो
भाव । बरोवंक गेल्यार कागदाचो उणाव । तरीय सोंपचें ना *बरोवन ॥१०५॥ अशेंच आनीक एक कथांतर । रात
पडून दुसरो *प्रहर । प्रत्यक्ष घडलें जें चावडेर । बाबांच्या फुड्यांत तें आयकात ॥१०६॥ कोराळे तालुको कोपरगांव ।
*वतनवाडीचो मूळ गांव । अमीर शक्कर जाचें नांव । ताचो भावार्थ साईचरणांचेर ॥१०७॥ धंद्यान दलाल जात
खाटीक । वांदन्यांत जाचो बरोच लोकीक । मात त्राशिल्लो खर दुखण्याक । उबगल्लो जिवाक सामकोच ॥१०८॥
येतकूच संकश्ट स्मरता देव । सोडली धंद्याची *उठाठेव । सोंपोवन सगली देवघेव । गेलो सरळ शिरडीक ॥१०९॥
कुंती पांडवांची आवय आसून । अज्ञातवास आनी वनवासाक लागून । वाजेल्ली जरी संकश्टां सोंसून । मागताली
संकश्टांच देवा कडेन ॥११०॥ म्हणटाली देवा परमेश्वरा । सूख दी जे मागतात तांकां । दी निरंतर दुख्ख म्हाका ।
घालूं नाका विसर तुज्या नांवाचो ॥१११॥ इतलेंच देवा म्हजें मागणें । दितलोच जाल्यार दी हेंच देणें । जातलें तुजें
नांव *तेणे । अखंड अळकार म्हज्या गळ्यांतलो ॥११२॥ श्रोत्यां वक्त्यांनी अखंडपणान । इतलेंच मागचें साई कडेन ।

१. एकदं ह्याच माधवराव देशपांडेक ते शिरडीक आसतना सोरोप चाबलो. लार्गीच एक विरोबाचें थळ आसा सोरोप चाबिल्ल्या मनशाक थंय व्हरून दवरतकूच
तो बरो जाता असो थंयच्या लोकांचो समज आनी अणभवूय आसा. ते प्रमाण जायत्या जाणांनी तांकां थंय वचपाचो आगरो केलो. ताचेर तांणी “म्हाराजांची आज्ञा
जातली तशें करतां,” अशे सांगलें आनी म्हाराजां कडेन गेले. म्हाराजांनी माधवराव सक्यलूच आसतना “वयर चङ्गू नाका”, अशी मोऱ्या आवाजान आज्ञा
केली. माधवराव, ती आपणाकूच आज्ञा आसा, अशे समजून वयर चडलेनात. मात ती आज्ञा तांकां न्हय तर सोरपाच्या विखाक आसुये अशें दिसता. कित्याक
तर तें जें वीख चडटालें तें त्या खिणाच्यान वयर चडलेना. मुखार मागीर हव्हळू माधवराव कसलोच उपचार करिनासतना म्हाराजांचे कृपेन पूर्ण बरे जाले. अजाप
म्हणल्यार हे विशींचो दिश्टावो तांकां एका वर्सा पयलींच जाल्लो. २. आदेस. ३. जमीन जुमलो. ४. धांवपळ. ५. तातूंतल्यान.

॥ श्रीसाईसच्चरीता ॥

EEEEEEEEEEEEEEEEEE || अध्याय २२ || EEEEEE || निरंतर दवरात चरणां कडेन । विसर पडचो न्हय नांवाचो ॥११३॥ आसूं, अमीरान केलें नमन । विधियुक्त बाबांचे हातचुंबन । व्याधीचेय सविस्तर निवेदन । दुखणें पयस कर म्हूण मागलें ॥११४॥ जाल्लो तांकां जो वाय विकार । विचारलो बाबांक उपाय ताचेर । बाबांनी मागीर दिलें उत्तर । रावचें थोडे दीस चावडेर ॥११५॥ मशिदींतल्यान नित्य रातीं वेळार । बाबा वताले जे चावडेर । एका दिसा आड निरंतर । रावतालो अमीरूय थंयसरूच ॥११६॥ जाल्लो अमीराक संधीवात । रावतालो सुखान खंयूय गांवांत । दोंगरा फातरांनीय वचून पडप । चड मानवतालें तांकां ॥११७॥ चावडी ही भोव पुरातन । जीर्ण जाल्ली पुरायेन । शेडे पाली सोरपांनी मेकलेपणान । वावुरचे तातूंत ॥११८॥ थंयच रावताले दुर्येंती 'कुशटी । सुणीं थंयच खातालीं उशटीं । अमीर जाल्ले भोव कशटी । चलनासले कांयच बाबां मुखार ॥११९॥ फाटले वटेन भरिल्लो कोयर । फोँडकुलां पडिल्लीं धोंपरभर । परिस्थिती सामकीच विकट खर । जाल्ली ती एक ख्यास्तूच जल्माची ॥१२०॥ वयल्यान पावस सकयल्यान शेळ । जागो वयर-सकयल खोल । वाच्या शिंयाचो एकूच कल्लोल । भिरांत मनांत अमीराच्या ॥१२१॥ गात्रां धरलीं कुडीचीं । सुवात ती वाच्या पावसाची । शेळ तर थंय अशे तरेची । बाबांचे उतर हेंच वखद ॥१२२॥ तांकां बाबांचे ठाम बोल । आसूं वारो पावस वा शेळ । जागो वयर सकयल वा खोल । ताचो विचार करचो न्हय ॥१२३॥ सुवात जरी ती दुबावीत । साईंचो सांगात महाप्रसाद । तांचे उतर हेंच वखद । मानून रावलो खोसयेन ॥१२४॥ चावडी चडटा थंय मुखार । हांतरूण घालून मध्याचेर । णव म्हयने ते चावडेचेर । रावलो अमीर शक्कर ॥१२५॥ आंगांत बळिल्लो संधिवात । 'अनुपान

१. महारोग जाल्ले. २. मुख्य वखदा वांगडा वा ताचे उपरांत घटवाये खातीर खातात वा पियेतात तें वखद.

EEEEEEEEEEEEEE || श्रीसाईसच्चरीता || EEEEEE || २८६

॥ अध्याय २२ ॥

भायलें पूर्ण विपरीत । तरीय ठाम विस्वास काळजांत । तातूंत जालें यथायोग्य सगलें ॥ १२६ ॥ एव म्हयने थंयच
रावपाक । दिल्लो आदेश अमीराक । येवपाक पसून दर्शनाक । केल्ली मनाय मशिदींत ॥ १२७ ॥ पूण ती चावडी अशें
स्थान । दिल्लें ताका जें नेमून । थंयच्यान बाबांचें दर्शन । घडटालें आपसूक कश्टां बगर ॥ १२८ ॥ तेंय दीसपट्टें
सांज सकाळ । ते भायर एकांतरा दोनूय वेळ । थंय चावडेचो सुवाळो सकल । मेळटालो दोळे भर
पळोवपाक ॥ १२९ ॥ सदांच सकाळीं भिक्षेक वचपाचो । चावडे वयल्यानूच रस्तो बाबांचो । सहज दर्शन घडपाचो ।
अमीराक बसला थंयच्यान ॥ १३० ॥ तशेच सदांच आमोरेचे । बाबांनी चावडे मुखार येवचें । तर्जनी मान हालोवन
करचें । दिशांक अभिवंदन मग्नतायेंत ॥ १३१ ॥ मागीर वताले थंयच्यान । समाधीघराच्या कोनशा मेरेन । थंयच्यान
मागीर मशिदी वटेन । वताले भक्तां वांगडा ॥ १३२ ॥ चावडी एका दिसा आड । नांवाक एक पड्डो आड । दोगांय
मदीं फल्यांचें कवाड । आवड दोगांकूय गोश्टींची ॥ १३३ ॥ थंयच पुजा आरती भजन । जातकूच परतताले
भक्तजन । उपरांत दोगूय सुसेगादीन । बसताले थंय उलयत ॥ १३४ ॥ वयलेचाराक जरी बंदखण । साईंचो दृढ सांगात
भितरल्यान । हेरांक हो लाभ भाग्या वीण । मेळपाक भोव दुर्मीळ ॥ १३५ ॥ तरीय अमीर वाजेलो । एकाच जाग्यार
उबगलो । बंदखणीचोच ताचो अणभव जालो । चिंतलें गेल्यार बरो गांवाक ॥ १३६ ॥ स्वातंत्र्याची इत्सा मनाक ।
परसुवादीनपणाची ताका तिडक । सोडल्यार बरो ह्या वनवासाक । आयलें मनांत अमीराच्या ॥ १३७ ॥ गेलो बाबांचे

१. उरफाटे. २. सांजेचे भोवडे वेळार. ३. सकाळीं भिक्षेक वतना. ४. एका दिसा आड बाबा चावडेंत वताले आनी थंयच पुजा आरती करून न्हिदत्ताले आनी दुसऱ्या दिसा फांतोडेर मशिर्दींत परत वताले तेना.

॥श्रीसार्वमन्तर्मुखीता॥

E || अध्याय २२ || E
 आज्ञे वीण । सोडून आपले सदांचे स्थान । थंयच्यान कोपरगांवांत वचून । रावलो एके धर्मशाळेंत ॥१३८॥ पळ्यात
 थंय चमत्कार । मरपाक तेंकिल्लो एक फकीर । तळमळटालो घोंटभर उदका खातीर । मागपाक लागलो अमीरा
 कडेन ॥१३९॥ आयली काकुळट अमीराक । गेलो उदक दिवपाक । ताचो पियेतांच घोंट एक । उडयली मान
 आडवी ताणे ॥१४०॥ सोडिल्लो ताणे प्राण । लागीं लागसार नासले कोण । तातुंतूय रातीचो वेळ म्हणून । गडबडलें
 मन अमीराचे ॥१४१॥ भरतली सकाळीं पंचायत । मरणाचे चवकशेक मुरवात । जातलें सुरु अटकसत्र । करतलें
 तपास सरकार ॥१४२॥ घडिल्ली खबर जरी सत्य । विस्वास तिचेर कोण दवरीत । न्यायाकूय विस्वास साक्षी
 पुराव्यांत । अशी ही तरा निकालाची ॥१४३॥ हांवेंच हाका दितकूच उदक । गेलो हाचो प्राण आपसूक । अशें जर
 हांव लागलों सांगपाक । सांपडलों हाताक आयतोच ॥१४४॥ म्हजोच संबंद येतलो आदीं । धरतले म्हाकाच हे
 संबंदीं । मुखार जातकूच सत्याची फोडणिशी । थारतलों हांव निर्दोश ॥१४५॥ पूण ते मेरेनचो काळ । वतलो
 दुखखाचो जातले हाल । ताचे परस आयिल्ले वटेन काढुया पळ । थारायलें ताणे मनांत ॥१४६॥ म्हणून अमीर
 रातयांत । पळ्लो थंयच्यान लिपत लिपत । फुडें वता तितलो फाटल्यान पळयत । अस्वस्थचित्त मार्गात ॥१४७॥
 केन्ना एकदां पावतां चावडेर । मनाक ताच्या नासलो थार । असो जावन सैरभैर । पावलो एकदांचो तो
 शिरडींत ॥१४८॥ म्हणलें बाबा हें कितें केलें । कित्याक हें असलें पाप घडयलें । म्हजेंच कर्म म्हाकाच भुजलें । तें
 म्हाका कळलें पुराय ॥१४९॥ सुखा खातीर चावडी सोडली । म्हणून म्हजी खोड मोडली । आसू आतां ह्या
 दुखखांतल्यान पयलीं । काडून घालात म्हाका शिरडींत ॥१५०॥ केली तयारी हातोहात । अमीर पळ्लो रातयांत ।

E || श्रीसाईसच्चरीता || E

कित्याक ॥१६३॥ पलोवन हो प्रकार सगलो । अमीर तत्काल वळखलो । सोरोप बी आयला आसतलो । कळळां तें
 बाबांक ॥१६४॥ बाबांचो ताका वहड अणभव । खबर आसलो बाबांचो सभाव । आनी तांच्या उलोवण्यांतले
 भाव । जाणटालो तो ज्युस्ताज्युस्त ॥१६५॥ संकश्ट भक्तांच्या उशा कडेन । बाबा म्हणटाले तें आपले कडेन ।
 भाशा ही अमीराक पाठ जावन । वळखतालो ज्युस्त सगलें ॥१६६॥ इतल्यान ताच्याच उशा कडेन । वळवळपी कितें
 तरी पळयलें ताणेन । “अब्दूल दिवो घेवन यो रे धांवून” । मारली आरड अमीरान ॥१६७॥ हाडलो दिवो जेन्ना
 भायर । पातळिल्लें दिसलें निवणे भयंकर । उजवाडांत तो दिसलो विखार । मान हालयत धोलतालो ॥१६८॥ थंयच
 केलो ताका शांत । मानले बाबांचे उपकार वहड । चिंतलें कितली विलक्षण ही पद्दत । भक्तांक आपल्या
 वाटावपाची ॥१६९॥ कसलें भूत कसली बत्ती । वेळाकाळाची दिवन जागृती । आपल्या भक्तांची संकश्ट मुक्ती ।
 आसली हीच येवजण ॥१७०॥ अश्यो सोरपांच्यो कितल्योश्योच कथा । सांगू येतल्यो चरित्रांत आतां । पूण जातली
 ग्रंथाची विस्तारता । म्हणून सारांशान आटोपतां ॥१७१॥ “सोरोप विंचू नारायण” । साधू तुकारामांचें वचन ।
 “मात तांकां पांयां पडचें पयसुल्यान” । हेंय सांगणे तांचेंच ॥१७२॥ तेच म्हणटाले तांकां ‘अधर्म’ । तांकां ‘व्हाणेचें
 काम’ । तांचे संबंदी वर्तनक्रम । कळना ठाम निर्बंद ॥१७३॥ जाचो जसो सभावधर्म । ते प्रमाण ताचें काम । जसो
 ईश्वरी नेमानेम । हेंच तें वर्म थंयचें ॥१७४॥ ह्या दुबावाचें समाधान । एकूच आसलें बाबां कडेन । जीवमात्र समसमान ।
 अहिंसा प्रमाण सगल्यां विशीं ॥१७५॥ विंचू सोरोप दोगूय सारकेच । सगल्यां मदीं ईश्वर एकूच । जाले बगर इत्सा
 ताचीच । जायना अपाय कोणाक ॥१७६॥ हें विश्व सगलें ईश्वराधीन । वागप अशक्य हांगा स्वताचे मर्जेन । हें

॥अध्याय २२ ॥ १७७।। तळमळटा विंचू पडटकूच तळ्यांत । पावता तो जेन्ना
बाबांचे अणभवज्ञान । आमकां गर्व फाजील ॥१७७॥ उदकाच्या तळाक । एकलो खोसयेन ताळ्यो मारीत । म्हणटा तूं पिडटालो असोच ॥१७८॥ दुसरो मागीर ती ताळी
आयकून । येता तळा कडेन धांव मासून । बुचकळपी त्या विंचवाक पळोवन । अंतस्कर्ण ताचें कळवळटा ॥१७९॥
म्हणून वचून त्या विंचवा कडेन । हळूच उखल्लो ताका चिमटेन । तशी ताणें जातीधर्मा प्रमाण । मारली नांगी
बोटाचेर ॥१८०॥ हांगा कसलें आमचें ज्ञान । आमी संपूर्ण परसुवादीन । बुद्दी दिवपी तो नारायण । घडयतलो
आपूर्ण तेंच खरें ॥१८१॥ अनेकांचे अनेक अणभव । हांवूय सांगतां म्हजो अणभव । साई वचन विस्वास गौरव ।
परम वैभव निश्टेचें ॥१८२॥ जशे काकासाहेब दीक्षित । दिसाचे वाचताले नाथभागवत । तशेच ते दर राती नित्य ।
वाचताले भावार्थ 'रामायण ॥१८३॥ चुकत देवा वयलें फूल । रावत न्हावपाचे एक वेळ । चुकत बाकीचे नेम
सकळ । चुकनासलो वाचन वेळ केन्नाच ॥१८४॥ हे दोनूय ग्रंथ नाथांचे । सार पुरायेन परमार्थाचें । समर्थ साईच्या
अनुग्रहाचें । दाखोवपी खरे दीक्षितांक ॥१८५॥ ह्या अद्वितीय गोड गुंथीं । आत्मज्ञान वैराग्य निति । तांची अखंड
त्रिगूण ज्योती । लखलखता दिव्य तेजान ॥१८६॥ तातूंतल्या बोधामृताचो पेलो । ज्या सभाग्याच्या ओंठांक
लागलो । ताचो त्रिताप खीणभरांत न्हिवलो । लागलो मोक्ष पांयां कडेन ॥१८७॥ साईकृपेन कोणूय दीक्षितांक ।
श्रोतो जाय आसलो आयकुपाक । आयलो तो योग म्हज्या वाट्याक । जाले उपकार म्हजेस्त्रय ॥१८८॥ वचपाक
लागलों दीसरात । आयकुपाक त्यो कथा पवित्र । भाग्यान घडलें श्रवण सत्र । पावन कान तातूंतल्यान ॥१८९॥

१. एकनाथ महाराजांनी बरयिलें.

॥श्रीसाईसच्चरीता॥ २९३

आसूं, अशीच एक रात । कथा चलताली परम पवित्र । आडकथा जी घडली विचित्र । श्रोत्यांनो तें चरित्र
 आयकात ॥१०॥ कितें करूं, एक सांगतां सांगतां । मदींच दुसरेंच मनांत उप्रासता । वळखून ताची श्रवणार्हता ।
 कित्याक जावचें हावें उपेक्षीत ॥११॥ चलताली सुरस रामायणी कथा । पटली मातेची खूण हनुमंता । तरी
 तपासूंक गेलो स्वामीची समर्थता । भोगली अनर्थता अखेरेक ॥१२॥ लागतकूच रामबाणांचो वारो फाटीक ।
 हनुमंत मळबांत घुंवलो गरगरीत । भियेलो जीव जालो कासावीस । 'पिता पावलो त्या समयार ॥१३॥ आयकून
 ताचें हितवचन । हनुमंत रामाक आयलो शरण । चालू आसतना त्या भागाचें कथन । घडलें विलक्षण तें
 आयकात ॥१४॥ मन कथेंत जाल्लें तल्लीन । आयकुपाचे खोसयेंत सगले मग्न । अचकीत विंचवाच्या रुपांत
 विघ्न । कोण जाणा कशें उप्रासलें ॥१५॥ कळना ताची येवजण कसली । अचकीत म्हज्या खांद्यार उडी । मासून
 बसलो थंयच डडी । चाखीत गोडी कथारसाची ॥१६॥ हांगाय बाबांची साक्ष । नासलें म्हजें थंय लक्ष । मात जो
 हरिकथेंत दक्ष । ताचो संरक्षक स्वता हरीच ॥१७॥ सहज गेली म्हजी नदर । पळयतां जाल्यार विंचू भयंकर ।
 म्हज्याच खांद्यार उपरण्याचेर । दावे वटेन बशिल्लो ॥१८॥ ना चलन ना वलन । सुसेगाद दत्तावधान । श्रोत्या भशेन
 आयकुपांत मग्न । आसनार आपल्या बशिल्लो ॥१९॥ बेठोच सभावधर्मा प्रमाण । हालयतालो नांगी थांबून
 थांबून । म्हजें मात थाञ्यार नासलें मन । जाल्ली गुळी भंयान ॥२०॥ रामकथेचो आसलो रंग । सांगपी आयुकपी
 पोथयेंत दंग । सगल्यांचो करपाक रसभंग । असो हो सांगात वायटाचो ॥२१॥ रामकथेचो होच म्हयमा । विघ्नांचो
 थंय चलना खरिमा । थंय पावपाक लागता उपरमा । धर्माक आपल्या विसरून ॥२२॥ रामकृपेन सुचली बुद्द

१. पवन, वायु. २. प्रभाव.

॥श्रीसार्वदेवचरीता॥ १९४

EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE || अध्याय २२ || EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE
 हळूच पयस हें करचें संकशट । पातयेवचो न्हय तो प्राणी चंचल । निमाणो खीण हाडीसर ॥२०३॥ उपरणे जें
 पांगरिल्लें । हळूच दोनूय वटयां उवारलें । विंचवा सयत गुठलायलें । वहरून सोडलो बागेंत ॥२०४॥ विंचू जातीचोच
 भिरांकूळ । प्रसंगार विसरचो ना आपली जातकूळ । भंय खरो पूण बाबांची आज्ञाय प्रबळ । हात येना जालो
 मारपाक ॥२०५॥ हांगा दुबाव येतलो श्रोत्यांक । कित्याक सोडचो त्या घातक्याक । चाबल्यार तो मेळटा व्हय सूख
 कोणाक । कित्याक ताका मारचो न्हय ॥२०६॥ सोरोप विंचू प्राणी विखारी । आदर तांचो कोण करी । बाबाय मृण
 कशे तरी । सांगतले तांकां सोडात मृणून ॥२०७॥ श्रोत्यांची शंका सामकी खरी । म्हजीय आसली तीच परी । पूण
 आदल्या असल्या प्रसंगांतलीं । आयकात उतरां बाबांचीं ॥२०८॥ प्रसंग आसलो भोव बिकट । शिरडींत एकदां
 काकांच्या वाड्यांत । प्रगटलो माळयेर जनेलांत । सोरोप व्हड भिरांकूळ ॥२०९॥ जनेलाच्या बुराकांतल्यान । प्रवेश
 केलो त्या सोरपान । दिपावलो दिव्याच्या उजवाडान । रावलो निवणे करून थंयच ॥२१०॥ उजवाडान जरी दिपावलो ।
 मनशाच्या आवाजान हाल्लो । गडबड आयकून सादूर जालो । फणो वयर काडलो ताणे ॥२११॥ फाटींय वचना फुडेंय
 येना । फणो हालोवपाचो थांबयना । कसो मारचो कांयच कळना । जालो गोंदळ सगल्यांचो ॥२१२॥ दांडे बडयो
 सगलेच जाण । आयले घेवन ताकतिकेन । पूण मारपाक सामकीच अडचण । जाल्ली स्थिती बिकट ॥२१३॥ तेना
 सोरोप जो धांवलो । वणटीच्या तळाक देवलो । म्हज्या हांतुणाचे घडयेंत घुसलो । आसलें थंय जें लागींच ॥२१४॥
 लागिल्लो जरी तो कर्माक घाव । चुकल्यार धरतलो आसलो दाव । दिवो हाडून घेतलो थाव । तेना दिसलो
 एकदांचो ॥२१५॥ ताचो येवंक नासलो वेळ । आमचेंय आसलें नशीब सबळ । आयिल्लो जरी जिवाचेर काळ ।

१. ह्या नांवाचो बाबांचो एक भक्त आसलो.

EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE || श्रीसाईसच्चरीता || EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE
 १९५

EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE || अध्याय २२ || EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE
 केलो सांबाळ बाबांनी ॥२१६॥ आपल्या आयिल्ल्या मार्गान | सोरोप झारझरीत गेलो पळून | आमकां वांचयले
 सुटलो आपूण | सुसेग जालो सगल्यांक ॥२१७॥ मागीर 'मुक्ताराम उठलो | म्हणपाक लागलो तो बन्यान सुटलो |
 बुराकांतल्यान त्या वचूक नासलो | जाल्यार व्हगडावपाचो जीव आपलो ॥२१८॥ मुक्तारामाची दयेची दृश्टी |
 पळोवन हांव जालों कश्टी | कित्याक उपकारता दया 'दुश्टीं | चलतली श्रृश्टी कशे तरेन ॥२१९॥ मुक्ताराम येतालो
 केन्ना तरी | आमी बसताले सांज सकाळीं | म्हजी तर थंयच हांतुणाची घडी | आवडलेना तें उलोवप
 म्हाका ॥२२०॥ सुरवातीचें तो उलयलो | उपरांतचें हांव उलयलों | बेठोच वाद मात जालो | उरलो निर्णय
 तसोच ॥२२१॥ एकलो म्हणटा सोरपाक मारचो | खीण पसून वगडाय नासचो | दुसरो म्हणटा कित्याक मारचो |
 जीव बेठो तो निश्पाप ॥२२२॥ एकल्याक मुक्तारामाचो धिक्कार | दुसन्याक म्हजो 'पुरस्कार | वाद वाडलो परस्पर |
 जालेना साध्य कितेंच ॥२२३॥ मुक्ताराम सकयल गेलो | हांवेय सुवातेंत बदल केलो | बुराकाक त्या गुइडो
 मारलो | हांतूण घालें न्हिदपाक ॥२२४॥ दोळे लागले झेमपाक | लोक गेले न्हिदपाक | म्हाकाय लागल्यो जाबयो
 येवपाक | न्हिवलो वाद आपशींच ॥२२५॥ रात सोंपून उजवाडलें | सकाळचे विधी करून जाले | बाबा व्हाळा
 वयल्यान परतले | जमले लोक मशिदींत ॥२२६॥ सदां भशेन फांतोड पारार | आयलों मशिदींत सदांच्या वेळार |
 येवन बसले आपापल्या जाग्यार | मुक्ताराम आनी हेर भक्त सगले ॥२२७॥ कोण हाताचेर तंबाकू चोळीत | कोण
 बाबांची चिलीम भरीत | कोण तांचे हातपांय चेपीत | सेवा करीत अशे तरेन ॥२२८॥ कळटालें बाबांक मनांतलें |

१. दुश्ट प्राण्यां विशींची. २. महज्या मता कडेन सहमत.

EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE || श्रीसाईसच्चरीता || EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE (२१६)

EEEEEEEEEEEEEEEEE||अध्याय २२ || EEEEEEEEEEEEEE
हळूच तांणी विचारलें । रातीं वाड्यांत कितें जालें । वाद कसलो चलतालो ॥२२९॥ ताचेर जें जशें घडलें । तें सगलें
हांवें बाबांक सांगलें । मारचो काय ना तेंय विचारलें । अशे तरेच्या सोरपाक ॥२३०॥ पूण बाबांचें एकूच मत ।
सोरोप विंचू ही जरी मोनजात । ईश्वर नंदता सगल्यांच्या काळजांत । मोग ताका सगल्यांचो ॥२३१॥ ईश्वर जगाचो
सुत्रधार । ताचेच आज्ञेन चलता संवसार । सोरोप विंचू आज्ञे भायर । वचत तरी कशे ताचे ॥२३२॥ म्हणुनूच
प्राणीमात्रांचेर फकत । प्रेम आनी दयाच करात । साहस सोडात सबुरी धरात । राखतलो श्रीहरी सगल्यांक ॥२३३॥
कथा अनेक अशे तरेच्यो । सांगू येतल्यो साईबाबांच्यो । म्हणुनूच तातूंतल्यो फकत साराच्यो । वेंचून घेवच्यो
श्रोत्यांनी ॥२३४॥ फुडल्या अध्यायांत आनिकूय गोड । भक्ती श्रद्धेची आगळी जोड । भक्त दीक्षित प्रसंग अवघड ।
वतले बकरे मारपाक ॥२३५॥ संतसज्जनांनो तुमच्या आशिर्वादान । रचिल्लो भक्त हेमाडपंतान । जय अणकारीत
श्रीसाईसच्चरितांतल्यान । आडमरण निवारण नांवाचो हो बाविसावो अध्याय सोंपता हांगाच ॥

॥ श्रीसद्गुरुसाईनाथार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥

○ ○ ○

EEEEEEEEEEEEEEEEE||श्रीसाईसच्चरीता||EEEEEEEEEEEEEEEEE